Opłata pocztowa uiszczona ryczałtem.

DZIENNIK URZĘDOWY

MINISTERSTWA KOMUNIKACJI.

Rok XX. Warszawa, 27 czerwca 1938 r. Nr 45.

SPIS TREŚCI:

CZĘŚĆ A

Dział ogólny i osobowy.

Dział Finansowy.

Dział Sanitarno-Kolejowy.

OBWIESZCZENIA.

DZIAŁ OGÓLNY I OSOBOWY

414.

Zarządzenie Ministra Komunikacji z dnia 28 maja 1938 r. o podwyższeniu kompetencji dyrektorów k. p. w sprawach zakupu materiałów i inwentarza z wolnej ręki.

W przepisach o podziale czynności w dyrekcjach okręgowych kolei państwowych (Dz. Urz. M. K. z 1934 r. Nr 9, poz. 54) pkt 38 b) w § 2 ust. (1) w brzmieniu zarządzenia z dnia 26 października 1936 r. (Dz. Urz. M. K. Nr 61, poz. 306) otrzymuje nowe następujące brzmienie:

„zatwierdzanie w wyjątkowych i nadzwyczajnych przypadkach zakupu z wolnej ręki materiałów i inwentarza, nabywanych zasadniczo centralnie, do wysokości 30.000 zł w jednym przypadku, z tym zastrzeżeniem, że zakup przewyższający kwotę 5.000 zł, w jednym przypadku, wymaga uzgodnienia z Centralnym Biurem Zaopatrzenia Materiałowego Kolei Państwowych".

Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Nr O. Org. 132/35/38.

415.

Zarządzenie Ministra Komunikacji z dnia 9 czerwca 1938 r. o zmianie w „Instrukcji o przechowywaniu akt w Ministerstwie Komunikacji i w urzędach podległych A 9".

W Instrukcji A 9 stanowiącej osobno wydany załącznik do zarządzenia Ministra Komunikacji z dnia 19 stycznia 1938 r. (Dz. Urz. M. K. Nr 9, poz. 80) należy w § 3 w ust. (1) wykreślić w całości pozycję 23) i w poz. 131) wykreślić wyrazy „pociągów sanitarnych i pancernych, urządzeń wagonów wojskowych, tudzież".

Nr O.Org. 274/1/38.

416.

Okólnik Ministerstwa Komunikacji z dnia 3 czerwca 1938 r. Nr 75 o odprawach służbowych instruktorów służby ruchu.

W celu usprawnienia pracy instruktorów służby ruchu i osiągnięcia jak najlepszych wyników przeprowadzanych przez nich periodycznych pouczań personelu, Ministerstwo Komunikacji poleca dyrekcjom okręgowym k. p. organizowanie służbowych odpraw instruktorów służby ruchu, stosując następujące ogólne wytyczne:

1) przedmiot odpraw stanowią:

a) szczegółowe omówienia sprawozdań instruktorów za ubiegły okres pouczań; sprawozdania te powinny zawierać dane, dotyczące poziomu przygotowania fachowego pouczanych pracowników na poszczególnych stanowiskach (zajęciach) i frekwencji pouczań oraz wnioski co do potrzeby zastosowania zmian w programach pouczań, jak również innych środków, zmierzających do podniesienia poziomu fachowego personelu wykonawczego,

b) polecenia i wskazówki, wydane instruktorom na najbliższy okres pouczań, mające na celu usunięcie stwierdzonych usterek i niedomagań,

c) wyjaśnienia w sprawie właściwej interpretacji przepisów i instrukcyj służbowych;

2) protokóły odpraw mają być przesyłane zainteresowanym naczelnikom służb (biur) i naczelnikom (zawiadowcom) tych jednostek służbowych, których pracownicy pouczani są przez instruktorów służby ruchu; ponadto odpisy protokołów odpraw dyrekcyjnych (pkt 3a) należy przedstawiać Ministerstwu Komunikacji (Departamentowi IV i Biuru Personalnemu);

3) odprawy powinny odbywać się:

a) najmniej 1 raz w ciągu roku w wydziale ruchu, pod przewodnictwem naczelnika służby lub jego zastępcy i przy udziale starszego instruktora służby ruchu w dyrekcji oraz wszystkich instruktorów służby ruchu,

b) najmniej 2 razy w ciągu roku w oddziałach ruchowo - handlowych pod przewodnictwem naczelnika oddziału lub jego zastępcy i przy udziale instruktorów służby ruchu, zatrudnionych na terenie oddziału, oraz starszego instruktora służby ruchu w dyrekcji;

4) w razie potrzeby, w odprawach powinni brać udział przedstawiciele zainteresowanych służb (biur), nie wymienieni w pkt 3).

Na stacjach, na których periodyczne pouczania personelu, w myśl obowiązujących przepisów, powierzono zawiadowcom tych stacyj, powinny organa kontrolne przeprowadzać odprawy zawiadowców stacyj w omawianym wyżej zakresie, w czasie wykonywanej kontroli stacyj.

Nr P. 5-53/10/38.

417.

Okólnik Ministerstwa Komunikacji z dnia 14 czerwca 1938 r. nr 76 o wypłacie zaopatrzeń sierocych.

Ministerstwo Komunikacji wyjaśnia, że zgodnie z brzmieniem § 35 rozporządzenia Ra-

dy Ministrów z dnia 28.I. 1934 r. (Dz. U. R. P. nr 20, poz. 169 z 1936 r.) o zaopatrzeniu emerytalnym i odszkodowaniu za nieszczęśliwe wypadki pracowników kolejowych — przy wypłacaniu zaopatrzeń sierocych sierotom, które ukończyły 18 rok życia i odbywają nauki w zakładach naukowych — należy przestrzegać następujących zasad:

1) zaopatrzenia sierot, które kończą średni zakład naukowy, należy wypłacać do końca czerwca danego roku szkolnego, zaś tych, które kończą wyższy zakład naukowy — do końca lipca tego roku, w którym kończą studia w takim zakładzie;

2) we wszystkich innych przypadkach należy wypłacać zaopatrzenia sieroce również przez okres wakacyjny — tj. sierotom, odbywającym nauki w zakładach średnich do końca sierpnia danego roku szkolnego, a sierotom odbywającym studia w wyższych zakładach naukowych do końca września;

3) sierotom, które kończą nauki w średnim zakładzie naukowym, a następnie rozpoczną studia w wyższym zakładzie naukowym — należy przy przyznaniu zaopatrzenia na najbliższy rok akademicki wypłacić zaopatrzenie za okres przerwy, tj. za okres wakacyjny.

Nr P. 9-10/6/38.

418.

Okólnik Ministerstwa Komunikacji z dnia 13 czerwca 1938 r. nr 77 o uzupełnieniu okólnika Min. Kom. z dnia 26 lutego 1938 r. nr 33 o wywieszaniu ogłoszeń związków i stowarzyszeń pracowników P. K. P.

W ostatnim ustępie okólnika Min. Kom. z dnia 26 lutego 1938 nr 33 (Dz. Urz. M. K. nr 24, poz. 241) po wyrazie „Państwowa" umieszcza się w miejscu spójnika „i" przecinek, a po wyrazie „Kolonialna" wstawia się wyrazy „i Abstynencka Liga Kolejowców".

Nr P3. 65/46/38.

419.

Okólnik Ministerstwa Komunikacji z dnia 3 czerwca 1938 r. nr 78 o wyjaśnieniu właściwości władz do przypisywania pracownikom P. K. P. niedoborów do zwrotu.

Według wyjaśnienia Ministerstwa Komunikacji z dnia 7 czerwca 1935 r. w sprawie określenia terminu „niedobory, ujawnione przy rewizji kas" (Dz. Urz. M. K. nr 25, poz. 132), należy traktować odrębnie różnice, ujawnione przy rewizji dowodów przewozowych, sprawozdań i innych dokumentów, przeprowadzonej na podstawie postanowień § 53 przepisów rachunkowych dla kas biletowych, bagażowych i towarowych (F. Nr 8) i § 25 przepisów rachunkowych dla kas stacyjnych (F. Nr 5) oraz we wszelkich innych okolicznościach **(rewizja pośrednia)**, odrębnie zaś niedobory, ujawnione przy rewizji kas, przeprowadzonej przez właściwe organa kontrolne w miejscu, w którym znajduje się rewidowana kasa **(rewizja bezpośrednia).**

Odpowiedzialność pracowników za różnice ujawnione przy **rewizji pośredniej,** uregulowana jest postanowieniami **§ 38 ust. (1) — (7)** i § 39 rozporządzenia Rady Ministrów — z dnia 1 stycznia 1934 r. o stosunku służbowym pracowników przedsiębiorstwa „Polskie Koleje Państwowe" (Dz. U. R. P. nr 4, poz. 23) oraz **§ 32** ust. (4) pkt 5) rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 1 stycznia 1934 r. o uposażeniu pracowników przedsiębiorstwa „Polskie Koleje Państwowe" (Dz. U. R. P. nr 4, poz. 24). W takich przypadkach wydawanie decyzyj o przypisywaniu pracownikom niedoborów do zwrotu należy do zakresu działania wszystkich wydziałów odnośnie do pracowników podległych służb na linii — w myśl postanowienia § 6 ust. (1) pkt 9) przepisów o podziale czynności w dyrekcjach okręgowych kolei państwowych (Dz. Urz. M. K. nr 61, poz. 306 z 1936 r.). Oczywiście — w analogicznym zastosowaniu postanowienia § 19 ust. (1) pkt 3) przepisów o podziale czynności w dyrekcjach okręgowych kolei państwowych (Dz. Urz. M. K. nr 9, poz. 54 z 1934 r.) — decyzje te są wydawane na wniosek biura kontroli dochodów, które — na podstawie rewizji pośredniej — stwierdza powstanie niedoborów i winę pracowników w po szczególnych przypadkach.

Odpowiedzialność pracowników za niedobory, ujawnione przy **rewizji bezpośredniej,** uregulowana jest postanowieniem § 38 ust. (8) rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 1 stycznia 1934 r. o stosunku służbowym pracowników przedsiębiorstwa „Polskie Koleje Państwowe" (Dz. U. R. P. nr 4, poz. 23). Postanowienie to stwarza wyjątek od zasady wyrażonej w poprzednich ustępach tego samego paragrafu, wskazując na postanowienia specjalne, zawarte w przepisach o uposażeniu i w instrukcjach służbowych. Za takie postanowienia specjalne należy uważać postanowienia § 32 ust. (4) pkt 5) i pkt 6) rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 1 stycznia 1934 r. o uposażeniu pracowników przedsiębiorstwa „Polskie Koleje Państwowe" (Dz. U. R. P. nr 4, poz. 24) oraz postanowienia przepisów rachunkowych dla kas biletowych, bagażowych i towarowych (F. Nr 8), jako instrukcji służbowej. Według powołanych przepisów rachunkowych, przypisywanie pracownikom do zwrotu niedoborów, ujawnionych przy rewizji bezpośredniej, należy do właściwości naczelnika biura kontroli dochodów.

Nr O. Org.-132/17/38.

420.

Okólnik Ministerstwa Komunikacji z dnia 7 czerwca 1938 r. nr 79 o wydawnictwie kartek do naklejania na tekst przepisów i instrukcji służbowych.

Według postanowienia § 14 ust. (9) przepisów o wydawaniu Dziennika Urzędowego Ministerstwa Komunikacji (Dz. Urz. M. K. z 1936 r. nr 68, poz. 348) tekst zmienionych przepisów, regulaminów i instrukcji służbowych wydawanych jako osobne broszury, Redakcja Dz. Urz. M. K. ogłasza w Dzienniku Urzędowym Ministerstwa Komunikacji, a nadto wydaje go w postaci osobnych kartek do naklejania (wklejek) na zmieniony tekst przepisów.

Dla ułatwienia orientacji, do którego zarządzenia odnosi się pewna wklejka, w przyszłości będzie w lewym górnym rogu wklejki podawana litera i nr porządkowy oznaczające dane przepisy (regulamin, instrukcję) oraz nr porządkowy wklejki. Np. „R 1 — wklejka 3", a w prawym górnym rogu rok, nr i pozycja Dziennika Urzędowego, w którym dana zmiana przepisów itd. została zgłoszona.

Nr O. Org. 106/6/38.

421.

Okólnik Ministerstwa Komunikacji z dnia 9 czerwca 1938 r. nr 80 o zakazie wyciskania pieczęci urzędowych w albumach turystów.

W ostatnich latach włóczą się coraz częściej po kraju, rzekomo w celach turystycznych dla szukania wrażeń lub w wyniku czynionych zakładów osobnicy o wątpliwej niekiedy opinii.

Wspomniani osobnicy posiadają „albumy pamiątkowe", w których na ich prośby urzędy i instytucje państwowe i samorządowe wyciskają pieczęcie urzędowe, a nawet opatrują w podpis lub facsimile kierowników tych urzędów i instytucyj. Albumy te następnie osobnicy ci okazują instytucjom społecznym i osobom prywatnym, które wprowadzane bywają w błąd przez odciśnięte w nich pieczęcie urzędowe obok podpisu i uważają, że osoby te są popierane przez urzędy lub instytucje państwowe.

Wyciskanie pieczęci urzędowych w tych albumach jest niewłaściwe, gdyż ułatwia osobom podejrzanym uprawianie procederu włóczęgostwa i żebractwa, a ponadto pozbawione jest jakiejkolwiek podstawy prawnej.

Osoby zaopatrzone w albumy i książki z takimi pieczęciami i podpisami mają ułatwiony dostęp do różnych instytucyj i łatwo wyzyskać to mogą dla celów przestępczych, wzory pieczęci zaś i podpisów mogą być wykorzystane dla ich podrobienia na fałszywych dokumentach itp.

W związku z powyższym Ministerstwo Komunikacji zabrania podległym sobie urzędom i organizacjom wyciskania jakichkolwiek pieczęci w tego rodzaju albumach oraz umieszczania w nich podpisów.

Nr G.V. 154/2/38.

DZIAŁ FINANSOWY.

422.

Zarządzenie Ministra Komunikacji z dnia 7 czerwca 1938 r. o częściowej zmianie § 16 przepisów nr F. 7.

W § 16 przepisów o uiszczaniu należności przewozowych poleceniami na otwarte rachunki klientów — nr F. 7 należy:

1. Skreślić dotychczasową treść p. 2 i wpisać na jej miejsce co następuje: „Odsetki od sum kredytowanych obliczać należy bieżąco, tj. od dnia złożenia każdego polecenia w kasie bagażowej lub towarowej do dnia złożenia następnego polecenia, względnie do dnia całkowitego lub częściowego uiszczenia sumy dłużnej z jednoczesnym wyprowadzeniem salda obciążenia klienta w rubryce 10 książki rachunków klientów".
2. Dopisać p. 5 o następującej treści: „Dnia wpłaty należności nie należy wliczać do dni oprocentowania".

W związku z powyższymi zmianami traci moc obowiązującą okólnik z dnia 15 maja 1937 r. nr 302. FR. II. 20/1/27 w sprawie wyjaśnienia p. 2 § 16 przepisów nr F. 7 ogłoszony w Dz. U. M. K. nr 70/37, poz. 595).

Nr F. R. II. 20/1/38.

423.

Okólnik Ministerstwa Komunikacji z dnia 9 czerwca 1938 r. nr 81 o kasowaniu przedmiotów inwentarialnych.

Z uwagi na to, że nie wszystkie Dyrekcje O. K. P. stosują jednolity i właściwy sposób postępowania przy kasowaniu przedmiotów inwentarialnych, Ministerstwo Komunikacji, w uwzględnieniu odpowiednich postanowień przepisów F. nr 2, poleca stosować w przyszłości przy kasowaniu następujące wskazówki:

Zgodnie z postanowieniami art. 109 przepisów, skasowaniu podlegają tylko przedmioty inwentarialne nie nadające się więcej do naprawy lub takie, które z powodu nadmiernego zniszczenia muszą być wycofane z użytku.

Przesłane przez rachunkozdawców inwentarza użytkowego przedmioty odpowiadające powyższym warunkom i uznane za takie przez komisję kasacyjną, powinny być zgodnie z postanowieniami art. 112 przepisów F. nr 2 w obecności komisji niszczone i rozbijane na poszczególne gatunki materiałów, z których się składają.

a) Części żelazne, stalowe lub metalowe przedmiotów skasowanych, takich jak np. niektóre narzędzia, młotki, pilniki itp., których całkowite zniszczenie nie da się uskutecznić, powinny być po skasowaniu magazynowane oddzielnie od ogólnego złomu, pod zamknięciem

i wydawane pod nadzorem zaufanym firmom do przetopienia.

b) Przesłane do skasowania przedmioty nie nadające się więcej do użytku na P. K. P., lecz przedstawiające czy to jako całość, czy jako części składowe pewną wartość użytkową, większą od wartości złomu, które mogłyby znaleźć nabywców na rynku i być z korzyścią sprzedane, np. maszyny do pisania, obrabiarki itp., nie powinny być rozbijane.

W takich przypadkach komisja kasacyjna, po zbadaniu dotyczących przedmiotów, powinna zarządzając ich skasowanie sporządzić jednocześnie ich wykaz w trzech egzemplarzach pod kalkę, pozostawiając oryginał wykazu w magazynie, w którym przeprowadzono skasowanie, jeden odpis przesłać do Wydziału Zasobów, drugi do Biura Finansowego Dyrekcji O. K. P. Wykazy powinny być podpisane przez członków komisji.

Na podstawie otrzymanych wykazów magazyn powinien prowadzić bieżąco rejestrację tak skasowanych przedmiotów na druku Z nr 18, notując w niej wszelkie zmiany ilostanu i przyczynę tych zmian.

Zarówno rejestracja ta, jak i ilostan przedmiotów nią objętych powinna być sprawdzona przy następnej kasacji przez członka komisji z Biura Finansowego.

Wydziały zasobów na podstawie otrzymanych wykazów zarządzają okresowo ich sprzedaż, uzgadniając akty sprzedaży z Biurem Finansowym, które w swoich wykazach odnotowuje przedmioty sprzedane.

W przypadkach, gdy zarządzona sprzedaż nie dojdzie do skutku, magazyn winien o tym uwiadomić Biuro Finansowe, celem sprostowania rejestracji i Wydział Zasobów.

Sprzedaże powinny być uskuteczniane w drodze przetargu po cenach najwyższych, w żadnym zaś wypadku nie niższych od ustalonych cen sprzedaży złomu.

Sprzedaże te nie podlegają zatwierdzeniu przez Ministerstwo Komunikacji.

Gdy przedmioty nie znalazły nabywców przy dwukrotnie ogłaszanym przetargu, należy sprzedać je jako złom.

c) Przedmiotów o znacznym ciężarze, jak np. lokomobile, strugarki itp., przy których koszta załadowania i wyładowania byłyby zbyt duże, nie należy wysyłać do skasowania do magazynów zasobów.

Skasowanie ich należy przeprowadzać w określonych terminach w miejscach postoju.

Komisję do kasowania tych przedmiotów tworzą obowiązkowo przedstawiciel Biura Finansowego, oraz Naczelnik danej jednostki służbowej w miejscu skasowania.

Przy ich kasowaniu należy postępować zgodnie z punktem b) niniejszego zarządzenia.

d) Przedmiotów inwentarialnych zdatnych jeszcze do użytku, lecz z jakichkolwiek powodów zbędnych w danym miejscu służbowym nie należy poddawać skasowaniu.

Takie przedmioty powinny być przez rachunkozdawców inwentarza użytkowego przesyłane na zasadzie zarządzenia Dyrekcji O.K.P. do magazynów za zaliczeniem Z Nr 9a i prowadzone przez magazyn w oddzielnym rachunku inwentarza użytkowego.

Należy nimi pokrywać zapotrzebowania innych miejsc służbowych, a w razie braku zapotrzebowania na nie we własnym okręgu, zgłaszać je innym okręgom Dyrekcji O. K. P.

Gdyby i w innych okręgach okazał się również brak zapotrzebowania na takie przedmioty, magazyn powinien przedstawić je do skasowania.

W dalszym ciągu należy postępować z nimi jak wskazano powyżej w punkcie b).

Nr F. R. I/6/14/38.

424.

Okólnik Ministerstwa Komunikacji z dnia 2 czerwca 1938 r. nr 82 o fakturowaniu wynagrodzeń pracowników delegowanych z jednej służby do innej.

Ministerstwo Komunikacji wyjaśnia, że pojęcie „delegacji" w zrozumieniu § 24 pkt 9 F 10 (ogólnych przepisów o rachunkowości przedsiębiorstwa P. K. P., zatwierdzonych rozporządzeniem Ministra Komunikacji z dnia 26.III. 1935 r. nr FR. I. 4/16) użyto zarówno na oznaczenie „podróży służbowej", tj. pełnienia przez pracownika czynności służbowych, wynikających bądź ze specjalnego zlecenia władzy, bądź z obowiązków jego stanowiska służbowego, jak i na oznaczenie „delegacji", tj. czasowego wyznaczenia pracownika do innego działu służby celem pełnienia czynności służbowych, należących do zakresu działania tego działu służby.

W przypadku podróży służbowej, wydatki z tytułu diet i kosztów podróży księguje się na ten dział służby, z którego pracownik otrzymuje wynagrodzenie (płace) — a w przypadku delegacji, na ten dział służby, w której interesie pracownik wykonuje czynności służbowe.

Koszty wynagrodzeń (płace) pracowników miesięcznie i dziennie płatnych (etatowi, stali, praktykanci oraz umowni) delegowanych z jednej służby, celem wykonania czyności należących do innej służby, obciążają za każdy dzień delegacji kredyty tej służby, dla której wykonują czynności służbowe i to niezależnie od tego, czy wynagrodzenia (płace) ich opłacane są z kredytów osobowych czy rzeczowych. Jako podstawę do ustalenia należności za dzień delegacji pracowników miesięcznie płatnych należy przyjąć iloraz wynikający z podziału miesięcznego wynagrodzenia (płacy) przez 30,5 (trzydzieści i pięć dziesiętnych).

Treść ustępu trzeciego od końca na stronicy 453 Dz. Urz. w okólniku M. K. z dnia 5 kwietnia 1937 r. nr 187 (Dz. Urz. M. K. nr 37, poz. 312) — należy skreślić.

Nr F. B. II-9/17/37.

425.

Okólnik Ministerstwa Komunikacji z dnia 10 czerwca 1938 r. nr 83 o przyjmowaniu kwitów depozytowych na wadia i kaucje.

Ministerstwo Komunikacji na podstawie decyzji Ministerstwa Skarbu z dn. 3.VI. 38 r. nr D. III. 4941/4/38 wyjaśnia, że kwity depozytowe: Banku Polskiego, Banku Gospodarstwa Krajowego, Państwowego Banku Rolnego, Pocztowej Kasy Oszczędności oraz Komunalnych Kas Oszczędności mogą być przyjmowane na wadia, kaucje oraz na zabezpieczenia wszelkiego rodzaju zobowiązań wobec przedsiębiorstwa P. K. P. (np. zaliczki, kredyty przewozowe) pod warunkiem, że:

1) Dyrekcja (Biuro) nie będzie ponosiła kosztów związanych z zarządzeniem i przechowywaniem papierów wartościowych.

W związku z tym deponent przy składaniu papierów wartościowych winien złożyć instytucji bankowej oświadczenie pisemne zgodne z postanowieniami § 15 ust. 3 przepisów dla kas urzędów skarbowych względnie § 45 ust. 5 przepisów dla władz i urzędów państwowych, następującej treści:

„przyjmuję do wiadomości, że władza (urząd), do dyspozycji której składam papiery wartościowe, jak również kasa, te papiery przechowująca, nie odpowiadają za ewentualne przedawnienie terminu płatności kuponów i wylosowanych do umorzenia obligacyi, tudzież wylosowanych przy obligacjach premii";

2) złożone do dyspozycji Dyrekcji (Biura) papiery wartościowe będą na każde żądanie Dyrekcji (Biura) bez żadnych zastrzeżeń ze strony deponenta i osób trzecich wydane lub przekazane do właściwej kasy na koszt deponenta wraz z kuponami bieżącymi, a zamiana papierów na inne, względnie wydanie ich deponentowi będzie mogło nastąpić tylko za zezwoleniem Dyrekcji (Biura), dysponującej depozytami;

3) instytucja bankowa, wystawiająca kwit depozytowy miałaby obowiązek wystawiania go tylko na te rodzaje papierów wartościowych, które są dopuszczone według obwieszczeń Ministerstwa Skarbu do przyjmowania na wadia i kaucje i ponosiłaby skutki niewłaściwego przyjęcia papierów nie wyłączając papierów unieważnionych i zastrzeżonych sądownie.

Przyjęcie wyżej wymienionych i innych warunków zabezpieczających interesy przedsiębiorstwa P. K. P. powinny być potwierdzone przez odnośną instytucję bankową pisemnie. Dopiero po otrzymaniu powyższego zobowiązania może Dyrekcja (Biuro) przyjąć kwit depozytowy jako zabezpieczenie zobowiązań wobec P. K. P.

Nr F. R. II-18/79.

DZIAŁ SANITARNO - KOLEJOWY.

426.

Okólnik Ministerstwa Komunikacji z dnia 4 czerwca 1938 r. nr 83 o stwierdzaniu przez Kolejowe Komisje Lekarskie związku przyczynowego utraty zdolności do zarobkowania ze służbą.

W związku z wejściem w życie z dniem 1 lipca rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 19 marca 1938 r. o zmianie niektórych przepisów emerytalnych dla P. K. P. (Dz. U. R. P. nr 21, poz. 176) ulega zmianie ust. (4) § 10 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 28 stycznia 1934 r. (Dz. U. R. P. nr 9/34, poz. 74) w brzmieniu zmienionym rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 7 grudnia 1935 r. (Dz. U. R. P. nr 95/35, poz. 594), regulujący doliczanie 10 lat do wysługi emerytalnej z powodu stwierdzenia przez Komisję Lekarską 95% utraty zdolności do pracy zarobkowej.

W myśl zmienionych przepisów doliczenie może nastąpić jedynie w stosunku do pracownika posiadającego 15 lat wysługi emerytalnej, jeśli utracił on bez własnej winy, **w związku przyczynowym ze służbą,** trwale co najmniej 95% zdolności do zarobkowania.

Wobec powyższego, Kolejowe Komisje Lekarskie, w razie rozpoznania u pracownika trwałej 95%-owej utraty zdolności do pracy zarobkowej, będą musiały w każdym przypadku stwierdzić, czy ta utrata pozostaje w związku przyczynowym ze służbą, oraz uczynić o tym odpowiednią wzmiankę w punkcie „d" rubryki 11 (orzeczenie lekarskie) protokołu Komisji Lekarskiej. Wzmianka musi być ujęta w formę konkretnej odpowiedzi, czy związek przyczynowy między niezdolnością i służbą istnieje, czy też nie; ewentualne wyjaśnienia Komisji do odnośnego p-ktu „orzeczenia" mogą zawierać jedynie motywy, dla których odpowiedź wypadła bądź pozytywnie, bądź negatywnie, nie mogą natomiast uzasadniać braku odpowiedzi.

Ministerstwo Komunikacji zwraca uwagę na konieczność ścisłego wykonania niniejszego zarządzenia.

Nr S. I. 2/16.

SPROSTOWANIE.

W załączniku nr 5 okólnika Ministerstwa Komunikacji z 27 stycznia 1938 r. nr 3 w sprawie planów i programów nauki na kursach kolejowych (Dz. Urz. M. K. nr 14, poz. 169) należy wstawić w cz. VII na str. 284 omyłkowo opuszczony pkt 21) treści następującej: „Przepisy sygnalizacji nr E. 1, ze szczególnym uwzględnieniem sygnałów drogowych".

OBWIESZCZENIA

Wydawnictwa zalecone.

1. Nakładem Automilklubu Polski została wydana w maju br. broszura pod tytułem: „Zbiór informacji dotyczących budownictwa garażowego".

Zadaniem broszury m. innym jest wskazanie właściwej drogi do najszybszego uzyskania pozwolenia na budowę garażu w ramach obowiązujących przepisów.

Ministerstwo Komunikacji w porozumieniu z Ministerstwem Spraw Wewnętrznych zaleca korzystanie ze „Zbioru informacji dotyczących budownictwa garażowego" — wszystkim władzom, udzielającym zezwolenia na budowę.

Skład Główny Wyd-wa: Automobilklub Polski Warszawa, Al. Szucha 10 — i wszystkie Kluby Automobilowe Terytorialne. Cena norm. 1 zł 50 gr.

Dla Wydziałów Powiatowych, Zarządów Miejskich, gmin i organizacji społecznych — cena sprzedażna 1 zł 20 gr.

2. Nakładem Ligi Drogowej przy pomocy subwencji Ministerstwa Komunikacji została wydana książka inż. Jerzego Królikowskiego pod tytułem „Jak jeździć i chodzić po drogach". Wymieniona książka jest popularnym wykładem przepisów ruchu na drogach.

Ministerstwo Komunikacji w porozumieniu z Ministerstwem Spraw Wewnętrznych zaleca rozpowszechnianie książki wśród najszerszych mas ludności, a w szczególności wśród Zarządów gmin i gromad, organizacji rolniczych, przysposobienia wojskowego, związków rzemieślniczych i robotniczych i w szkolnictwie.

Skład Główny — Gebethner i Wolf. Warszawa ul. Sienkiewicza 9. Cena sprzedażna 1 zł.

Dla Wydziałów Powiatowych, gmin i organizacji społecznych — w Biurze Zarządu Głównego Ligi Drogowej — Warszawa, Krakowskie Przedmieście 8 m. 3 po cenie 0.80 zł egz.

Adres Redakcji:
Ministerstwo Komunikacji ul. Chałubińskiego 4, Gabinet Ministra, pokój Nr 27, tel. 552.00, wewn. 101.

Adres Administracji:
Administracja Wydawnictw Ministerstwa Komunikacji ul. Chałubińskiego 4, pokój Nr 123, II p., tel. 8.26.28. Konto czekowe PKO. Nr 30.658.

Warunki prenumeraty w kraju: rocznie zł 8.—; półrocznie zł 4.—; kwartalnie zł 2.—; cena numeru 50 gr.

Do nabycia w Administracji Dz. Urz. M. K. lub w Administracji Dz. Zarz. D. O. K. P. Prenumeratę wpłaca się z góry przed rozpoczęciem kwartału, półrocza lub roku. Reklamacje z powodu nieotrzymania pojedyńczych numerów Dz. Urz. M. K. wnosi się do właściwych urzędów pocztowych, najpóźniej 3-go dnia po otrzymaniu następnego z kolei numeru Dziennika. Reklamacji spóźnionych lub wniesionych w sposób niewłaściwy nie uwzględnia się. Za zmianę adresu opłata wynosi 50 groszy.

Cena ogłoszeń: od wiersza zł 1; za stronę zł 100.

Ogłoszenia prywatne można umieszczać tylko na luźnych kartkach dołączonych do Dziennika. Administracja Dziennika nie odpowiada za niedotrzymanie terminu ogłoszenia.

WYDAWNICTWO MINISTERSTWA KOMUNIKACJI.

Drukarnia Państwowa nr 98741. 27.VI.38. 8400.

732